

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA DIN JURUL TĂU?

CONTACTS

VIAȚA CA UN TETRIS

Jocul nu s-a
încheiat

Să ai puterea să ierți

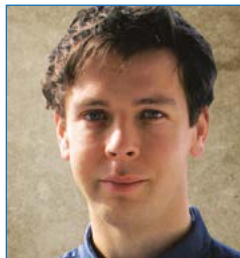
Tortura soldaților
lui Idi Amin

Și eu

Povestea celor
două proiecte

NOTA EDITORULUI ÎNCHISOAREA

Se povestește că, odată, Papa Leo al XII-lea a vizitat închisoarea Statelor Papale în 1825, vizită care a decurs astfel: Papa a insistat să întrebe fiecare deținut motivul pentru care a ajuns în închisoare. După cum te-ai aștepta, fiecare bărbat și-a susținut nevinovăția, mai puțin unul, care a recunoscut că era un falsificator și un hoț. Întorcându-se către temnicer papa spuse sobru: „Eliberați imediat acest ticălos, înainte ca prezența sa să îi corupă pe acești nobili domni de aici!”

Poate ne face să zâmbim, dar este o lecție pentru noi toți aici: Iertarea lui Dumnezeu este acordată celor care știu că au nevoie de ea, că nu o merită și că nu pot face nimic ca să o câștige – cei care depind complet de mila și de harul Său.

Acest principiu se aplică și mântuirii noastre prin credință, dar și pentru viața noastră de zi cu zi. De câte ori nu suntem și noi ca ceilalți din poveste, nu suntem dispuși să ne recunoaștem greșelile, ceea ce ne-ar conduce spre iertare și ne-ar ajuta să ne împăcăm cu cei față de care am greșit? Și cât de mult ținem în inimă durerea și resentimentul cauzate de faptele cuiva în loc să le lăsăm la o parte și să-i iertăm pentru greșelile lor?

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că ar trebui să-i iertăm pe ceilalți (chiar dacă credem că nu merită) deoarece și noi am fost iertați de Dumnezeu atunci când nu am meritat: „Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos”.¹

Indiferent că cel care ți-a greșit se căiește sau nu, fie că ți-a adresat scuze sau nu, decizia ta de a ierta este esențială pentru a te elibera pe tine din închisoarea ta de durere și amărăciune și pentru a te ajuta să poți merge mai departe. Nu este niciodată ușor să ierți pe cineva care ți-a greșit. Însă cu Dumnezeu totul este posibil.

Samuel Keating
Editor executiv

Noi îți oferim o varietate largă de cărți, materiale audio și video pentru inspirația și hrana ta sufletească.

Pentru comenzi te rugăm să ne contactezi la una din adresele de mai jos.

Adresa:

ContactS
în atenția lui: Christian
C.P. 129, O.P. 72
cod 032468
București

Email:

info@activated-europe.com

Web:

www.activated-europe.com/ro

Editori	Samuel Keating
Tehnoredactare	Gentian Suçi
Traducere	Oana Toșu

© 2018 Activated.

Toate drepturile rezervate.

Toate versetele au fost citate din Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

A-RO-MG-AM-207-X

1. Efeseni 4:32

DUPĂ CE GLOANȚELE S-AU OPRIT

DE UDAY KUMAR

Dragostea voastră pentru familia noastră a ajutat în procesul de vindecare de care aveam atât de mult nevoie. Darurile pe care ni le-ați dat ne-au mers la suflet așa cum cuvintele nu o pot descrie. Mila voastră ne-a atins familia noastră, comunitatea noastră și ne schimbă lumea, lucru pentru care vă mulțumim.
– Marie Roberts, văduva lui Charles Carl Roberts, atacatorul din 2 octombrie 2006, într-o scrisoare deschisă către vecinii ei amish.

Treceam printr-o perioadă dificilă. Mă gândeam într-una la cei care m-au jignit și eram pe cale să explodiez de resentimente și de mânie.

Singurul lucru pe care însă îl face mânia este că îmi încețoșează gândirea și percepția. Nu mi-a rezolvat niciodată problemele. Reacția mea firească să mă răzbun și să îmi fac singur dreptate nu face decât să înrăutățească lucrurile pe termen lung.

Scriitorul Dale Carnegie a citat odată un buletin de poliție care sfătuia: „Dacă oameni egoiști profită de tine, taie-i de pe lista ta, dar nu îți face dreptate. Când încerci să îți faci singur dreptate te rănești pe tine mai mult decât pe ei”.

Incidentul cu focuri de armă care s-a întâmplat într-o comunitate amish din Pennsylvania este un exemplu puternic al iertării în acțiune. Un om tulburat – din afara comunității – a intrat într-o școală amish și a luat ca ostatice 10 fete pe care le-a împușcat iar cinci au murit, după care și-a luat propria viață. Nu-mi

imaginez prin ce au trecut familiile acestor fete, dar ei l-au iertat pe atacator, au mers să-i consoleze soția și copiii și chiar mai mult, au inițiat un fond de ajutor pentru ei.

Felul cum mă simt eu maltratat nu se compară cu pierderea acestor părinți amish și totuși ei au putut să ierte. Mi-am dat seama că nefericirea mea izvorăște în mare parte din faptul că nu i-am iertat pe ceilalți pentru ceea ce au făcut. De aceea acele lucruri îmi revin în minte și îmi produc multă durere.

Dumnezeu este cel care judecă.¹ Treaba noastră este să iertăm. Asta ne unge sufletele cu un balsam vindecător și Îl lasă pe Dumnezeu să lucreze în situația noastră așa cum consideră El că este bine. Iertarea nu îl absolvă pe răufăcător de ceea ce a făcut, însă ridică povara de pe inimile noastre. Este o lecție pe care sper să o pot pune și eu în aplicare.

UDAY KUMAR TRĂIEȘTE ÎN BANGALORE, INDIA,
UNDE PREDĂ CURSURI DE ENGLEZĂ ȘI DE
DEZVOLTARE PERSONALĂ.

1. Vezi Evrei 12:23.

DE PETER AMSTERDAM, ADAPTAT

FĂRĂ RĂZBUNARE

Isus și-a început Predica de pe Munte cu Fericirile,¹ care vorbesc despre binecuvântările celor săraci în duh, celor triști, celor smeriți, celor înfometați și însetați după neprihănire, celor iertători, celor curați la suflet, celor împăciuitori și a celor persecutați. El i-a învățat cum trebuie să fie cei ce vor face parte din împărăția lui Dumnezeu. Apoi a trecut la alt subiect:

„Ați auzit că s-a zis: ‘Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte’. Dar Eu vă spun: să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Oricui vrea să se judece

cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine”.²

Vechiul Testament spunea că dacă cineva îl rănea sau îl omora pe altul, pedeapsa trebuia să fie asemenea faptei.³ Acest concept de egalitate al faptei cu pedeapsa se numește *lex talionis* (*legea talionului*) prezentă și în alte coduri din vechime.

Scopul era stabilirea unui fundament pentru justiție, eliminarea dușmăniilor sângeroase când o persoană sau o familie luau legea în mâinile lor fiindcă se simțeau obligați să răzbune răul care li s-a făcut lor sau rudelor lor. *Lex talionis* cerea o pedeapsă egală părții inculpate, astfel încât situația să fie soluționată.

Însă există și în Vechiul Testament afirmații asemănătoare cu ceea ce Isus a promovat: „Să nu te răzbuni

1. Vezi Matei 5:3-12.

2. Matei 5:38-42

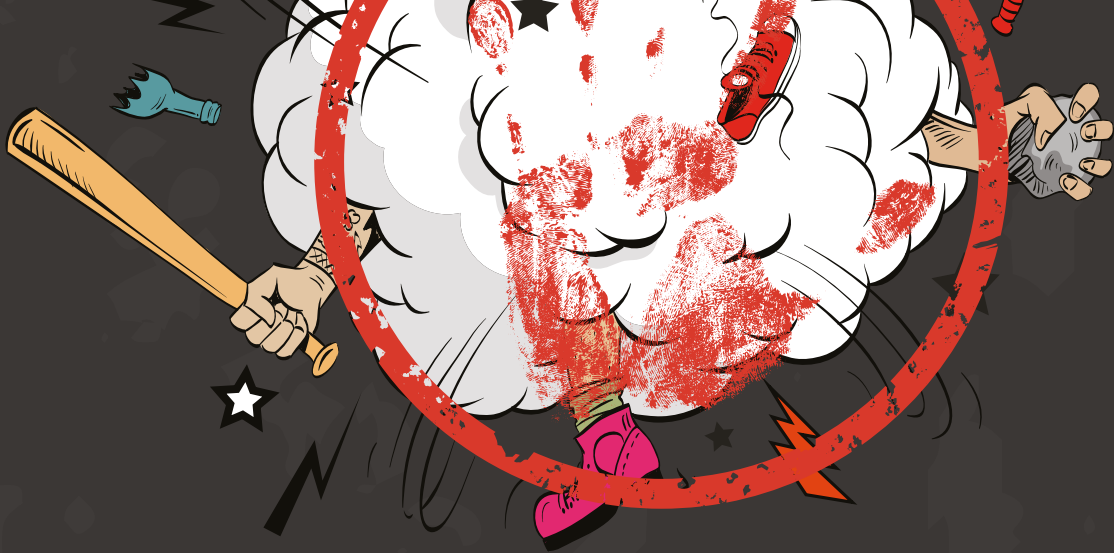
3. Vezi Exodul 21:23-25;
Leviticul 24:19-20;
Deuteronom 19:18-21.

4. Leviticul 19:18

5. Proverbe 24:29

6. Vezi Exodul 22:25-27;
Deuteronom 24:10-13.

7. Vezi Matei 27:32

și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”.⁴ „Nu zice: ‚Cum mi-a făcut el așa am să-i fac și eu, îi voi răsplăti după faptele lui!’”⁵

Să ne uităm la primul exemplu folosit de Iisus: „Oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt”.

Era considerată o mare insultă să fii lovit peste obraz, lucru pentru care puteai da pe cineva în judecată iar acesta era amendat. Pentru ca un dreptaci să lovească pe cineva pe obrazul drept însemna că trebuia să lovească cu dosul palmei, ceea ce era considerată o insultă și mai mare, iar pedeapsa era dublă. Deci, prin ceea ce spunea Iisus era că dacă cineva te dezonora (în cazul acesta lovindu-te pe obraz cu dosul palmei) nu trebuia să cauți compensație monetară prin sistemul judiciar, ci să accepți insulta și să nu te răzbuni, ba chiar să oferi și obrazul stâng pentru o viitoare insultă.

Apoi Iisus vorbește în mod specific despre procesele legale: „Oricui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa”.

Vorbește despre situația în care cineva este dat în judecată pentru haină, sau cămașă (mantaua). Iisus spune că în această situație persoana ar trebui să renunțe la haină sau la manta. Pentru mulți renunțarea la manta – ceea ce era de obicei mai groasă decât haina și avea rol dublu, de îmbrăcăminte cât și de pătură pe timpul nopții – era o mare dificultate. Conform Vechiului Testament nu era legal să ții mantaua cuiva peste noapte chiar dacă ai luat-o de garanție pentru o datorie. Deci, după cum spunea Iisus, ar trebui să faci mai mult decât

ți se cere și să îți dai mantaua chiar dacă urma să îți fie frig noaptea.⁶

Cel de-al treilea exemplu era despre legea romană prin care oamenii popoarelor subjugate erau obligați prin lege să poarte o povară sau să facă un serviciu atunci când li se cerea: „Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două”.

Faptul că o persoană trebuia să facă ceea ce îi cereau romanii se vede și când Simon din Cirene este obligat să ducă crucea lui Iisus.⁷

Iisus le spunea ucenicilor Săi că dacă cineva îi obliga la un astfel de serviciu, chiar și dușmanii, ei ar trebui să o facă, și chiar mai mult.

Cel de-al patrulea exemplu nu are de-a face cu ceva din sfera legală, ci se referă mai mult la situațiile de zi cu zi: „Celui ce-ți cere dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine”.

Iisus promovează generozitatea față de cei în nevoie, fie că aceștia sunt cerșetori sau cineva care împrumută bani de la tine. La fel ca în exemplele precedente El arată care ar trebui să fie atitudinea corectă a membrilor Împărăției lui Dumnezeu. Noi ar trebui să fim generoși și să dăm sau să împrumutăm cu bucurie. Asta nu înseamnă să dai tot ce ai la cerșetori, sau să-ți împrumuți toți banii altora și să te sărăcești pe tine. Ideea este să dai cu atitudinea corectă, fără strângere de inimă. După cum scria și apostolul Pavel atunci când a făcut o colectă de fonduri pentru biserica săracă din Ierusalim: „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău sau de silă, căci, pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu”.⁸

Prin aceste patru exemple Iisus aduce în discuție înclinația umană către egoism și auto-apărare, către răzbunare sau când cerem să ni se facă dreptate dacă credem că s-a profitat de noi sau am fost insultați, sau răniți în vreun fel.

Iisus ne cere să urmăm principiul ‚fără răzbunare’ și ne învață să ne străduim să nu dăm ascultare dorinței firești de a ne proteja sau de a ne răzbuna pe cineva care ne-a rănit, ne-a insultat sau ne-a făcut ceva rău. Noi, creștinii, prin harul lui Dumnezeu, suntem chemați să nu ne lăsăm influențați de jigniri și să nu ne modelăm răspunsul în funcție de acțiunile celorlalți.

Exemplul ofenselor majore precum haina și legea arată cum ar trebui să răspundă creștinul unei nedreptăți personale – fără spirit de răzbunare sau represalii. Asta nu înseamnă că creștinii nu ar putea și nu ar trebui să se folosească de sistemul judiciar atunci când drepturile lor sau ale altora sunt încălcate, mai ales în ceea ce privește viața, libertatea sau drepturile de bază ale omului.

Exemplul de a purta o povară ne învață că atunci când ni se cere ceva prin lege (atâta timp cât nu este imoral), ar trebui să ne străduim să o facem de bunăvoie și fără resentimente.

A da și a împrumuta celor care ne cer abordează atitudinea „ce-i al meu este al meu” și „dacă dau din ce am s-ar putea să nu mai am”. Din nou, Iisus nu susține

să dai până nu mai rămâi cu nimic ca să devii și tu un cerșetor; El se referă la atitudinea noastră instinctivă de a ne preocupa în primul rând de noi înșine și la egoism. Poate că nu vom putea să dăm la toată lumea, dar dacă cineva are nevoie și avem posibilitatea să îl ajutăm, ar trebui să o facem. Mai ales dacă implică un frate sau o soră în credință, după cum scria apostolul Ioan: „Dar cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?”⁹

În calitate de creștini, membrii ai Împărăției lui Dumnezeu, nouă ni se cere să ne depășim latura firească. Noi ar trebui să nu ne mai preocupăm de noi înșine și să trăim mai mult după principiul iubirii aproapelui ca pe noi înșine. Asta nu înseamnă să devenim „preșul” nimănui; este mai degrabă o provocare de a avea o atitudine iubitoare, milostivă și înțelegătoare și demnitatea de a trece unele lucruri cu vederea, de a accepta unele pierderi, fie de natură morală sau financiară. În loc de răzbunare și să căutăm să ne apărăm mândria, sau să căutăm întotdeauna ce este cel mai în interesul nostru, noi suntem chemați să iubim și să urmăm exemplul lui Iisus, care nu și-a căutat propriile interese.

PETER AMSTERDAM ȘI SOȚIA SA, MARIA FONTAINE, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ.

8. 2 Corinteni 9:7

9. 1 Ioan 3:17

DE SALLY GARCÍA

ÎMI PARE RĂU

Ani de zile am supravegheat copiii în timpul pauzelor și în activitățile din parcul de joacă. Cu toată alergătura, săriturile, gălăgia și joaca întotdeauna era cineva împins, călcat, lovit etc.

De obicei copilul care provoca accidentul ridica imediat mâinile și spunea „Nu e vina mea” sau „Nu a fost intenționat”. Iar stabilirea vinovăției nu era prioritatea imediată. Cel mai important era să mă asigur că cel lovit era bine.

Am văzut lucrul acesta întâmplându-se de atâtea ori încât am tras concluzia că majoritatea dintre noi trebuie să *învățăm* empatia. Nu vine în mod firesc. Copiii consideră că atunci când spun „Scuze” înseamnă că recunosc că au greșit, dar când nu au lovit intenționat li se pare că nu ar trebui să le pară rău de persoana în cauză. Însă în viață, precum la locul de joacă, uneori lovim, din neatenție, și trebuie să ne cerem scuze.

Poate că avem și motive. Poate că nu ne-am dat seama, poate că

nu ne-am gândit la toate, nu am luat în calcul toate implicațiile faptelor noastre. Poate că au fost circumstanțe atenuante, greșeli, sau implicarea altora. Fiecare poveste are *cel puțin* două versiuni. Problema este că atunci când spunem „Scuze, *dar lasă-mă să-ți explic...*” întoarcem atenția către noi, în loc să ne concentrăm asupra persoanei rănite. Atunci noi devenim victima neînțelegerii. Uneori ajută să clarifici și să îți prezinți și povestea ta. Dar prioritatea este să te asiguri că nu este nimeni rănit. O scuză sinceră este ca un balsam vindecător.

Înapoi la locul de joacă. Un alt lucru pe care l-am învățat din cei 35 de ani de lucru cu copiii – dacă ne cerem scuze repede, atunci și partea cealaltă ne iartă repede. Acesta este lucrul cel mai bun.

SALLY GARCÍA ESTE PROFESOARĂ, MISIONARĂ ȘI MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY INTERNATIONAL ÎN CHILE.

Cui îi pasă cine are dreptate dacă ultimul cuvânt este o scuză cu amabilitate? – *Richelle E. Goodrich*

Dacă îți ceri scuze nu înseamnă neapărat că tu ai greșit și celălalt are dreptate. Înseamnă doar că îți prețuiești relația cu persoana respectivă mai mult decât propriul ego. – *Autor necunoscut*

Când îți ceri scuze aplici superglue-ul vieții. Așa poți repara aproape orice. – *Lynn Johnston (n. 1947)*

Când este nevoie să îți ceri scuze, fă-o fără rezerve, apoi continuă cu faptele. – *Judy Ford*

Iertarea are un miros încântător; poate transforma cel mai stângaci moment într-un dar de bunăvoință. – *Margaret Lee Runbeck (1905-1956)*

SĂ AI PUTEREA SĂ IERTI

DE STELLA SABIITI, POVESTITĂ CORESPONDENTULUI
KATHLEEN MURAWKA PENTRU *ACTIVATED* AFRICA DE EST

Eu am descoperit puterea iertării într-o după-amiază de iulie, în 1976. Eram sub regimul lui Idi Amin, când Uganda era într-un moment de stagnare – locurile de muncă, economia, infrastructura, educația, totul. Eu eram studentă la Universitatea Makerere și de asemenea eram proaspăt căsătorită și așteptam un copil.

Deoarece universitatea nu avea fonduri iar profesorii nu aveau combustibil pentru vehiculele lor ca să ajungă la universitate, nu veneau să ne învețe. Așa că noi, studenții, mergeam în fiecare dimineață la bibliotecă și citeam acolo sau împrumutam cărți în cameră. Idi Amin nu era școlit și de aceea nu înțelegea situația noastră. El considera că era un protest împotriva lui și de aceea trimitea regulat soldați prin campusul universitar ca să ne terorizeze.

La momentul respectiv soțul meu lucra în nordul țării, la graniță cu Sudanul. Din când în când venea în Kampala, sau eu mergeam la el în vizită și petreceam câteva zile împreună. Atunci chiar venise în vizită în

weekend iar luni dimineața m-a dus la universitate. Când am ajuns în camera mea, colega mea de cameră, Judith, și o altă prietenă, Brenda, mi-au spus că soldații au tot venit într-o altă parte a campusului și au spart lucruri și au bătut studenți.

Nu era prima oară. Din când în când camioane cu soldați veneau și îi luau la bătaie pe unii dintre băieți. Noi, fetele, țipam la soldați de la balcoanele camerelor noastre, spunându-le să se oprească, iar ei țipau la noi că suntem proaste și nu știm nimic. Eram obișnuite să nu fim atacate de ei fiindcă eram femei.

Dar pe la prânz, în luna aceea, cineva a bătut la ușa noastră. Am crezut că sunt niște prieteni care ne joacă o farsă și am țipat „Plecați, soldaților!” și am râs. Știți cum sunt studenții. Însă ciocăniturile în ușă au devenit mai puternice și ne-am dat seama că erau, de fapt, soldații!

Eu și Brenda am fugit pe balcon și ne-am ghemuit pe jos. Judith a sărit în patul ei și s-a acoperit cu pătura.

Stella Sabiiti împreună cu soțul și cu fiica lor după cam un an de la experiența dificilă de la Universitatea Makerere.

Stella Sabiiti, fotografie mai recentă.

În câteva clipe soldații au spart ușa cu atâta forță că au sărit bucăți de ușă în toate părțile, până în balcon. Soldații au dat buzna în cameră țipând. În mod miraculos nu au văzut-o pe Judith în pat, însă ne-au găsit pe Brenda și pe mine pe balcon. Îmi amintesc gândindu-mă *Asta e!* Când soldații căutau pe cineva anume, era sfârșitul aceluia om.

Ne-au tras de pe balcon și ne-au împins cu armele prin cameră și pe coridor. Un soldat a rămas în urmă și a răfoit hârtiile noastre. Judith îl putea auzi la doar câțiva pași de ea, dar el nu a văzut-o pe ea.

„V-am găsit! V-am găsit!” țipau către mine, crezând că eu sunt un fel de lider. Când am ajuns la capul scării lor ne-au împins în jos. Când ne ridicam ne împingeau din nou. Așa am coborât scările, ne rostogoleam în jos și când ne ridicam ne împingeau din nou. La ultimul rând de scări un soldat m-a împins așa de tare din spate că am zburat până jos unde m-am izbit de podea și mi-am pierdut cunoștința.

Când ceilalți soldați au ajuns jos cu Brenda au spus că ne duc la Makindye, niște barăci care erau pe atunci folosite ca abatoare. Dar mai întâi ne-au dus într-o clădire alăturată, Lumumba Hall, unde erau camerele băieților. Acolo soldații îi torturau pe băieți – băieți pe care îi știam, băieți buni. Se pare că făcuseră asta toată dimineața, fără ca noi să ne fi dat seama, deși eram în clădirea de alături.

Soldații ne-au pus pe Brenda și pe mine cu băieții pentru o vreme, dar curând ne-au ordonat să ieșim afară, în fața clădirii. Eu și Brenda am fost separate de ceilalți. Mi s-a spus că eu voi primi un tratament special pentru că eram lidera.

Au venit și mai mulți soldați – cu sutele. Ei au adus mai multe fete, pe care le-au pus cu băieții, punându-i pe toți să se târască în genunchi, sub amenințarea puștii, pe jumătate goi, pe asfalt, cu genunchii goi și însângerați.

Nu aveam idee de ce credeau că eu sunt liderul.

Asta mi-a dat putere – știind că acuzațiile care mi se aduceau erau nefondate. Ne-au bătut și ne-au biciuit și ne-au călcat în picioare pe mine și pe Brenda, însă se concentrău mai mult pe mine. Au făcut asta câteva ore – cu torturi crude una după alta. Amintiți-vă că eu eram și însărcinată în prima lună. A fost un miracol că bebelușul a supraviețuit.

Pe la sfârșitul după-amiezii soldații au hotărât că m-au torturat îndeajuns și au spus că mă vor duce la Makindye, abatorul. Însă înainte să mor voiam să știu de ce îmi fac toate astea. De ce, dintre sutele de fete din campus, m-au ales pe mine de lider?

Toată ziua nu spusese nimic. Nu am plâns. Nu am țipat. Nu am făcut nimic ca să mă împotrivesc. Fusesem ca o bucată de lemn. Acum o parte din mine dorea să-i întrebe de ce îmi făceau toate astea, dar pe de altă parte mă gândeam că atunci îi voi provoca să fie mai duri cu mine. Atunci o voce din mine mi-a spus *Privește-i în ochi. Atunci vei descoperi motivul.*

Așa că i-am privit în ochi și am fost surprinsă de ce am văzut! În ciuda înjurăturilor și a sfidării lor, sufereau în inima lor! Nu le plăcea ce făceau, contrar cu ceea ce credeam eu până atunci despre ei.

Am fost așa de cuprinsă de milă pentru ei încât am vrut să le spun, înainte să mor, că îi înțeleg și că era în regulă. Dar cum aș fi putut să le spun așa ceva? Eram în continuare bătută și torturată, dar printre lovituri mi-a venit în minte un gând: *Poate dacă vorbesc cu ei despre ceva ce avem în comun îi voi ajuta să înțeleagă.* Era o idee nebunească dar nu-mi păsa. Nu aveam nimic de pierdut.

Dar ce aveam în comun cu acei soldați? Ei erau bărbați puternici – eu eram o femeie însărcinată. Ei aveau arme, cizme, bice – eu eram o fată neajutorată. Atunci mi-a venit o idee. Eram proaspăt căsătorită și așteptam un copil. Probabil că și acești bărbați aveau familiile lor.

„Ce v-au gătit soțiile voastre de cină ieri seara?” i-am întrebat.

„Ce?” m-au întrebat ei, fără să le vină să creadă. Apoi au zis ceva în limba swahili. Când soldații lui Idi Amin torturează oameni ei vorbesc în swahili. Azi mulți ugandezi nu vorbesc swahili fiindcă o asociază cu tortura și cu alte lucruri rele. „Ce femeie proastă!” au strigat ei și m-au lovit din nou.

Când s-au oprit i-am întrebat din nou: „Ce v-au gătit soțiile voastre de cină ieri seara?” Și m-au lovit din nou. Am continuat așa până când probabil că s-au gândit *Hai să ne amuzăm pe seama ei.* Și au început să răspundă: „Eu am mâncat asta” și „Eu am mâncat cealaltă”.

Apoi i-am întrebat: „Unde merg la școală copiii voștri? V-ați dus copiii la școală în dimineața asta?”

Întrebările mele simple au inițiat o conversație, ca în cele din urmă soldații să se așeze jos cu mine sub un copac și să vorbim și să rădem împreună. Da, chiar am râs împreună! Brenda mi-a spus mai târziu că privind ce se întâmpla i-a alungat toată frica și durerea.

Se pare că soldații care fuseseră cu mine toată ziua conduceau operațiunea iar la semnalul lor totul s-a oprit. Era cam 18:30, deci unii băieți fuseseră torturați toată ziua, iar ceilalți dintre noi cam șase ore.

UGANDA

Au venit camioanele și au luat soldații, iar ambulanțele au venit pentru cei mai grav loviți. Toate porțile universității fuseseră încuiate și păzite toată ziua, dar probabil că ambulanțele așteptau afară fiindcă au ajuns chiar în timp ce soldații plecau.

Soldații nu i-au agresat pe bucătarii universității și pe personalul din bucătărie iar aceștia ne-au adus ceai și pâine, apoi au stat cu noi pe pământ și au plâns pentru noi. Atunci am cedat și eu. Nu-mi puteam imagina cum s-au simțit ei să vadă toate acestea și să nu poată face nimic ca să le oprească.

Privind în urmă pot spune cu sinceritate că i-am iertat pe acei soldați din clipa în care i-am privit în ochi fiindcă atunci mi-am dat seama că noi toți – atât studenți cât și soldați – suntem victimele a ceva ce nu înțelegem. Și când i-am întrebat despre casele și familiile lor și-au dat seama că îi înțeleg și pe ei și că îi iert.

Datorez mult și educației mele anterioare. Părinții m-au învățat că există ceva bun în oricine, indiferent ce anume. Trebuie să existe ceva bun deoarece Biblia ne spune că Dumnezeu ne-a creat după imaginea Sa.

Experiența aceea m-a întărit atât de mult și mi-a arătat că nu trebuie să mă tem de niciun om! De aceea pot acum să fac munca pe care o fac. Mă simt liniștită și în preajma soldaților înarmați și merg chiar și în zone minate. Îmi este teamă de mine și de arme, dar nu îmi este teamă de soldații și de rebelii care țin armele și plantează minele. Știu că și ei sunt oameni, ca și mine, și că avem ceva în comun ce nu ne poate fi luat.

Fiindcă am trecut prin acea experiență la Universitatea Makerere dă legitimitate discursurilor

mele despre iertare. Când îmi spun povestea, cum am fost eu capabilă să iert și lucrurile minunate care s-au întâmplat ca rezultat al iertării mele, atunci oamenii ascultă.

„De ce ar trebui să iert pe cineva care nu își cere scuze?” mă întreabă de multe ori oamenii. Iar eu le spun: „Viața este prea scurtă pentru mine ca să aștept ca cineva să își ceară scuze”.

Atât de mult bine a rezultat din acea experiență oribilă. Cel mai important lucru este că am descoperit, ca orișicine, că m-am născut cu ceva minunat – puterea de a iubi oamenii! Nu a trebuit să o câștig. Era chiar acolo. Și nu se sfârșește. Cu cât o folosesc mai mult, cu atât mai mult primesc!

STELLA SABIITI ESTE MEMBRU FONDATOR AL CENTRULUI DE SOLUȚIONARE A CONFLICTELOR (CENTER FOR CONFLICT RESOLUTION – CECORE) UN ONG DIN UGANDA, FONDAT ÎN 1995 DE CĂTRE FEMEI CARE DORESC SĂ PROMOVEZE METODELE ALTERNATIVE ȘI CREATIVE DE PREVENIRE, DE CONTROLARE ȘI DE SOLUȚIONARE A CONFLICTELOR. EA ȘI-A TRANSMIS MESAJUL DE IERTARE ȘI DE RECONCILIERE ÎN ÎNTREAGA LUME ȘI A FOST UN AJUTOR IMPORTANT ÎN REZOLVAREA CONFLICTELOR SÂNGEROASE DIN UGANDA, REPUBLICA DEMOCRATĂ CONGO, LIBERIA, SUDAN, RWANDA, BURUNDI ȘI ÎN ALTE ȚĂRI.

VIATA CA , UN TETRIS

DE MARIE STORY

Îmi place mult să joc Tetris, jocul acela video cu pătrățele. Motivul pentru care îmi place jocul este că pot să plănuiesc totul uitându-mă la piese, pe măsură ce coboară, și să le potrivesc în mod egal ca să se micșoreze grămada. Cel puțin asta este ideea.

Lucrul și mai bun este posibilitatea corectării greșelilor. Uneori pun o piesă în locul nepotrivit, iar apoi trebuie să încerc să mă descurc cu acea greșeală ca să remediez problema. Însă uneori nu pot remedia problema. Mă descurc bine primele nivele dar cu cât jocul prinde viteză și piesele cad din ce în ce mai repede nu le mai pot controla la fel de bine. Piesele ajung în locuri nepotrivite și atunci se îngrămădesc tot mai mult până ating plafonul de sus.

Curând apare pe ecran mesajul „Sfârșit joc”, iar bucuria jocului se transformă în frustrare.

Uneori viața pare la fel. Facem o greșeală și dintr-o

dată se pare că nu mai avem cum să reparăm lucrurile. Chiar și planurile noastre cele mai bune sfârșesc în eșec și indiferent de ce încercăm sau cum manevrăm lucrurile, problemele se adună și simțim de parcă am ajuns la sfârșitul jocului.

Însă cel mai bun lucru la jocul de Tetris este că poți oricând să îl joci din nou. Indiferent de câte ori ai pierdut poți mereu să o iei de la capăt.

Asta face Iisus pentru noi. El știe că noi nu suntem perfecți. El ne înțelege limitările și slăbiciunile. El ne-a conceput și înțelege că nu putem „câștiga” tot timpul.

Iisus a promis că va îndepărta de noi greșelile și păcatele noastre „cât este de departe răsăritul de apus”.¹ Asta înseamnă că nu vor mai fi; primim un început nou și putem să o luăm de la capăt. Iar lucrul acesta nu se aplică doar pentru viața noastră spirituală. Indiferent cât de bine ți-ai planificat viața, vor apărea situații în care vei avea nevoie să începi din nou. Atunci poate fi descurajator. Tot ce vezi este mesajul „Sfârșit joc” ce îți stă pe creier.

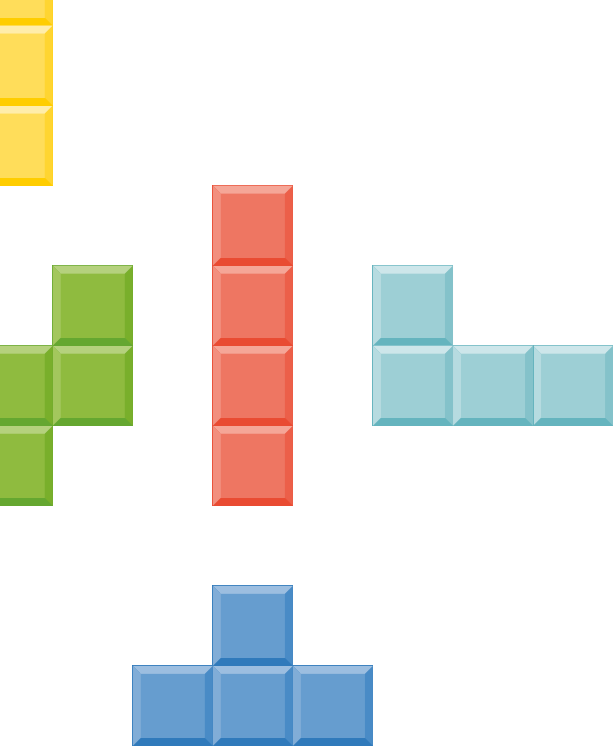
Însă există întotdeauna ocazia de a începe din nou.

---

1. Psalmul 103:12

2. 2 Corinteni 5:17

3. Vezi Proverbe 24:16.

Un nou început este un lucru uimitor. Înseamnă că capitolul din trecut este încheiat și lăsat în urmă. Când începi un nou joc de Tetris nu ești refuzat să joci dacă ai făcut prea multe greșeli anterioare. Când Iisus îți dă o șansă nouă este *într-adevăr* un început nou. El nu privește în urmă la trecutul tău și la câte greșeli și eșecuri ai avut. „Căci, dacă este ceva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”.²

Te simți și tu de parcă planurile tale s-au spulberat și nu știi cum să îți le reclădești? Sau ești doar descurajat fiindcă nu ai reușit de prima oară? Amintește-ți că ai întotdeauna șansa să începi un joc nou. Iisus are un plan și un scop pentru viața ta, iar El va folosi chiar și greșelile tale ca să te aducă mai aproape de acel scop.

Regele Solomon ne spune că un om drept cade de șapte ori și se ridică întotdeauna.³ Nu ai cum să eviți eșecurile. Dar ceea ce contează este să te ridici și să încerci din nou.

MARIE STORY TRĂIEȘTE ÎN SAN ANTONIO, SUA, UNDE LUCREAZĂ CA ILUSTRATOR LIBER-PROFESIONIST ȘI CONSILIER VOLUNTAR LA UN CENTRU LOCAL PENTRU PERSOANE FĂRĂ ADĂPOST.

Viața poate fi ca o călătorie pe un drum accidentat. Există gropi care ne hurducăie, schimbări de traseu care ne schimbă planurile și semne care ne avertizează de pericolele ce urmează. Destinația sufletului și spiritului este cea mai importantă pentru Dumnezeu, de aceea El ne oferă călăuzire zilnică. Unii sunt atenți la călăuzirea lui Dumnezeu; alții o ignoră și dau înainte în goană. Însă în cele din urmă toți ajung la destinația finală: la poarta morții...

Nimeni nu scapă de dificultățile vieții. Unii prin probleme de sănătate, chiar din tinerețe. Alții care s-au născut cu avere ajung să piardă totul. Alții caută iubire și nu găsesc decât respingere de fiecare dată. Fără o fundație solidă povara vieții este prea grea de purtat.

Dumnezeu are un scop pentru fiecare dintre noi și dorește ca noi să clădim pe El, pe fundația pe care El ne-a stabilit-o. Scriptura vorbește despre muncitori care își fixează lucrarea cu cuie „ca să nu se clatine”.¹ Când mâinile lui Hristos au fost bătute în cuie pe cruce, El a devenit fundația noastră sigură. – *Billy Graham*²

Tu îți dorești un nou început? Iisus îți poate da un nou început. Cere-I:

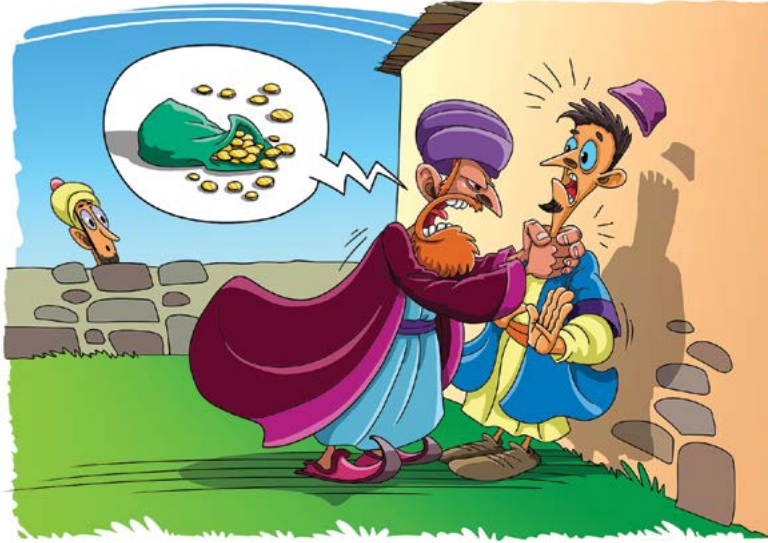
Dragă Iisus, Îți accept oferta unui nou început cu Tine. Te rog să vii în viața mea, să mă umpli cu iubirea Ta și să mă ajuți să devin mai mult ca Tine. Amin.

1. Isaia 41:7

2. Billy Graham, *Nearing Home: Life, Faith and Finishing Well* (Când te apropii de casă: Cum să trăiești, să crezi și să termini bine) (Thomas Nelson, 2011)

IERTAREA, așa cum o vede Dumnezeu

DE MARIE ALVERO

Iisus a spus o poveste despre iertare care mă mișcă la inimă și îmi zgâlțâie conștiința de fiecare dată când o aud.¹ Povestea este despre un rege bun a cărui contabil i-a atras atenția că un servitor îi datorează o sumă enormă de bani, ceva de genul a miliarde de dolari în banii de azi. Era o sumă atât de mare încât îi era imposibil servitorului să o plătească vreodată.

Regele îl chemă pe servitor și îi ceru să își plătească datoria. Când servitorul îi spuse regelui că nu poate plăti, regele porunci ca familia lui să fie vândută ca sclavi până când datoria va fi acoperită. Servitorul imploră milă, iar inima regelui fu mișcată și îi iertă datoria. Fără niciun plan de plată, fără penalități, ci pur și simplu i-a șters complet datoria. Servitorul era liber și nu mai era îndatorat. Cred că s-a simțit așa cum mă voi simți și eu când voi plăti ultima rată la casă, dar probabil cu mult mai bine ca mine!

Însă bucuria servitorului fu de scurtă durată. Pe când ieșea de la rege s-a întâlnit cu o cunoștință care îi datora o sumă de bani, ceva în jurul valorii salariului pe o lună. Uitând de mila imensă care tocmai i se

arătase lui, servitorul nu se milostivi la rândul lui și îi ceru socoteală celuiilalt pentru datorie, și fiindcă acesta nu putu plăti îl băgă la închisoare.

Unul dintre prietenii regelui observă cele întâmplate și îi spuse totul. Servitorul fu adus din nou în fața regelui.

„Cum de nu ai iertat când ție ți s-a arătat atât de multă milă?” Regele era foarte supărat. „Vei fi aruncat în închisoare până ți se va plăti și cel din urmă bănuș din datoria ta!” Mi-am imaginat întotdeauna că după aceea regele l-a iertat pe cel cu datoria mai mică fiindcă părea că este un rege bun la inimă.

De fiecare dată când aud povestea mă gândesc că și eu sunt uneori, regretabil, ca servitorul. De prea multe ori sunt precum servitorul care nu iartă. Prin moartea lui Iisus pe cruce, El a plătit pentru păcatele noastre și ne-a iertat. Nu am scuză să nu îi iert și eu pe cei care au greșit față de mine fiindcă și eu am fost iertată foarte mult. „Cui i s-a dat mult i se va cere mult”.²

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA ARE O VIAȚĂ FERICITĂ ȘI OCUPATĂ, ÎMPREUNĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

1. Vezi Matei 18:21-35.

2. Luca 12:48

DE ELSA SICHROVSKY

ȘI EU

Eu mă consider o persoană în general iertătoare și „bună”, însă mi s-a întâmplat ceva când eram în anul doi de studenție care mi-a pus la încercare capacitatea de a ierta. Am fost pusă să fac echipă cu Matt, colegul meu de clasă, pentru o prezentare la cursul de literatură engleză modernă, dar Matt mă călca pe nervi de la început.

Stilul meu meticolos de învățat era în conflict cu stilul spontan cu care Matt a abordat proiectul. El a întârziat de multe ori la discuțiile programate și a neglijat detalii care mie mi s-au părut importante. Și mai mult de atât, a întârziat cu partea sa de proiect, în ciuda SMS-urilor mele insistente.

Cu trei zile înainte de prezentare mi-am dat seama că Matt nu a terminat partea finală de care era responsabil și nu puteam da de el. În cele din urmă Matt postă pe net o concluzie născocită în grabă, cu doar câteva ore înainte de termenul limită al proiectului, scuzându-se și explicând că a fost preocupat de alt proiect.

După cum m-am așteptat, proiectul nostru nu l-a satisfăcut pe profesor și când ne critica lucrarea eu fumegam de mânie față de Matt. Însă pe el părea că nu îl afectează și am auzit de la un prieten că el a considerat că și-a făcut bine partea lui. Deoarece nu aduce nicio satisfacție să dojenești pe cineva care nu crede că a făcut ceva greșit am continuat să mă arăt politicoasă față de el și mă felicitam că sunt atât de mărinimoasă cu cineva care nu merită deloc.

După două luni, la un alt curs, am fost pusă în

echipă cu Celine pentru o prezentare la gramatica limbii japoneze. Eu am crezut că m-am pregătit bine, dar când a fost rândul echipei noastre la Întrebări și Răspunsuri mi-am dat seama că am înțeles complet greșit unele concepte pe care le prezentam, iar echipa noastră a luat o notă rea. M-am așteptat ca Celine să fie supărată pe mine, fiindcă a fost vina mea, însă ea m-a consolată și m-a ajutat să îmi corectez versiunea finală a lucrării. Iertarea lui Celine față de mine m-a făcut să mă gândesc și la atitudinea mea, căci răspunsul ei la greșeala mea contrasta atât de mult cu resentimentul meu față de Matt.

Gândindu-mă la ultimele săptămâni mi-am dat seama că nu l-am iertat cu adevărat pe Matt și că nu m-am putut abține să nu fac câteva remarci disprețuitoare la adresa lui în fața prietenilor mei. Deși Matt a întârziat cu proiectul și poate că nu a fost prea interesat de el, era dureros că și eu am fost un student neglijent și din cauza mea am eșuat în cealaltă echipă. M-am considerat o persoană tolerantă și milostivă însă răspunsul meu față de Matt a dovedit contrar. Deși nu am meritat mila, Celine m-a iertat cu toată inima și fără remușcări. Mă rog ca prin această experiență să fi câștigat o generozitate iubitoare și smerită a sufletului știind că suntem cu toții umani și avem nevoie de iertare de la cei din jurul nostru.

ELSA SICHROVSKY ESTE SCRITOARE LIBER-PROFESIONISTĂ. EA TRĂIEȘTE CU FAMILIA EI ÎN TAIWAN.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

IERTAREA DIVINĂ

Puterea de a ierta este natura și esența lui Dumnezeu și când o manifestezi și tu, te ridici deasupra limitărilor naturii umane.

Unul dintre cele mai dificile lucruri pentru majoritatea oamenilor este să aleagă să ierte pe altcineva, mai ales atunci când persoana nu merită. Firea umană cere răzbunare și pedeapsă, sau cel puțin o compensație. Însă Eu am venit să aduc iertarea și mântuirea de

păcate. Pe măsură ce adopți firea Mea, una dintre caracteristici este dispoziția de a ierta. Faptul că persoana care a greșit față de tine merită sau nu iertare nu este punctul central. Punctul central este ca tu să faci ceea ce este corect și să arăți milă și iertare așa cum ți-am arătat și Eu ție.

Iartă pe cei care au greșit față de tine, așa cum și Tatăl tău cere să te-a iertat pe tine.